

λεῖ; Ναὶ τὰ γε τοιαῦτα, ἔφη ὁ Χαρικλῆς· ἀλλὰ τοῦ
 σύ γε, ὦ Σώκρατες, εἰώθας, εἰδὼς πῶς ἔχει τὰ
 πλείστα, ἐρωτᾷν. ταῦτα ἔν μὴ ἐρώτας. Μηδ' ἀπο-
 κρίνωμαι ἔν, ἔφη, ἄν τις με ἐρωτᾷν τάχα ἐξετάσῃ,
 πῶ οἰκεῖ Χαρικλῆς; ἢ, πῶ ἐστὶ Κριτίας; Ναὶ τὰ γε
 37 τοιαῦτα, ἔφη ὁ Χαρικλῆς. Ὁ δὲ Κριτίας, Ἄλ-
 λά τῶνδ' ἐτοίσε ἀπέχεσθαι, ἔφη, δεήσει, ὦ Σώκρα-
 τες, τῶν σκυτέων καὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν χαλ-
 κέων·

§. 36. ἔφη ὁ Χαρικλῆς] Desunt
 haec in MS. Vindob. 2; et arti-
 culus ὁ recte est in ed. Paris. et
 Steph. sec.

ται] In Iunt. est τοῖον, et mox
 εἰ δὲ pro εἰδὼς, perperam.

πῶς] Pro ὅπως.

ἄν τις με — Χαρικλῆς] In Cod.
 Paris. 3, ed. Paris. et marg. Steph.
 est ἄν τις με ἐρωτᾷ νέος, ἐάν εἰδῶ,
 οἶον πῶ οἰκεῖ Χαρικλῆς; idemque
 fere interpretatus est Bessario:
 Nec ergo respondeam dummodo
 sciam, si quis me iuuenis inter-
 rogaret, ubi habitat Charicles etc.
 Sed, ni fallor, hoc est glossema.
 Caeterum verba πῶ οἰκεῖ excide-
 runt in Iunt.

ἢ πῶ] Iunt. ἢπυ, vitiose.

§. 37. τῶν σκυτέων κ. τ. τ.]
 Similitudines et exempla, quae
 Socrates a fullonibus, coriariis,
 figulis petere solebat, saepe So-
 phistis risui fuerunt. Callicles
 apud Platonem Gorg. p. 299, B:
 αἰεὶ σκυτέας τε καὶ κναφέας καὶ
 μαγείρας λέγων καὶ ἰατροὺς ἠδὲν
 παύει. Adde Dion. Chryf. Or. LV.
 p. 560, D: 564, A, et Liban. Apol.
 Socrat. p. 643, C. Sed hanc dif-
 ferendi rationem plus habuisse in
 recessu, quam fronte promitteret,
 praeclare docet Plato Sympos. p.
 335, G. *Rubnk.* Scilicet haec ex-
 empla sibi plures veluti oppro-
 brium artis suae obiici suspicati
 irascebantur Socrati, quod ex ver-
 bis tyrannorum satis sit manife-
 stum. Atque ipse Socrates apud
 Xenophontem in Apologia §. 29
 fateetur, Anytum sibi irasci, quod

dixisset, filium eius in arte coriaria
 non debuisset exerceri. In Apolo-
 gia Platonica §. 10. fatetur Socra-
 tes sibi iratum Socratem ὑπὲρ τῶν
 δημιουργῶν, ob opifices, h. e. quod
 coriariam et alia opificia veluti in
 contemptum filii sui et amicorum
 suorum nominare soleret. Atque
 in Platonis Menone Socrates cum
 Anyto filio colloquens saepiuscule
 et iutores et alios opifices nomi-
 nat; et dum dubitat, num virtus
 doceri et tradi a parentibus possit
 filiis, vitur exemplis talium viro-
 rum, quos velut virtutis non sa-
 tis ipsos compotes derideri iisque
 adeo et patrem suum, demago-
 gum, includi putat et Socrati ira-
 scitur Anytus. Hoc fundamento-
 nitur narratio Libanii in Apolo-
 gia Socratis I. p. 642, Anyti filios
 ab initio Socratem audiuisse, sed
 patrem iratum fuisse Socrati, quod
 artem coriariam veluti in contem-
 tum suum nominasset. Addit de-
 inde, Anytum promississe philoso-
 pho, si is porro facere de arte ista
 vellet, se ab accusatione destitu-
 rum esse. Qua quidem in narra-
 tione vides priorem partem ipso
 Xenophontis et Platonis testimo-
 nio niti; alteram aliunde sine du-
 bio traxit Libanius. Quare non
 erat, quod fidem eius in dubita-
 tionem adducere conaretur V. D.
 in *Bibliothek der alten Litteratur*,
 Parte II, 3. Male etiam Anytum
 istum Dialogi Platonici, Menonis
 nomine inscripti, ipsum Socratis
 accusatorem intelligi, censet *Ged-
 ke* p. 7.